

HORVÁTH EVE

stációk a léthez

anya, éhgyomorra írok neked. megint veled álmodtam, a balatonra készültünk szilveszterezni, de minden vonatot lekéstünk, és én futottam, rájöttem valami technikára, amitől úgy éreztem magam, mint egy olimpikon, mégsem értelek utol. nagymamához is felugrottam, hazaengedték a kórházból, beeresztettem hozzá két kóbor macskát, engem egy kutya üldözött.

anya, olyan nyugalommal veszem tudomásul, hogy belebújtál a mohákba, lecsapódó pára vagy, ezer gondolat a fejemben, szívem szakadtából kiabálok, hogy meghallj, pedig már azt is érted, amit magamban dűnnyögök. legtöbbször nevelsz, és nem a halotti arcodat látom viszont, pedig azt hittem, örökké azzal fogok hadakozni. én terhes vagyok veled, kihordalak a világba, bennem karattyolsz.

anya, betettem a pirítóst. nemsokára megreggelizek, megyek tovább az élettel, amit adtál, és adok. legyél rám büszke végre, ne politizáljunk, már csak az van hátra, ami előre visz, egy percig se szomorkodj rajtunk. valahogy nekem is végem szakad majd, naponta látom az elmúlókat, lábat mosok, pelenkázok, felvidítok, intim kapcsolatban vagyok a léttel. látod, szerelmes lettem. nyílnak a hóvirágok, elszenvedtem magam a fájdalmas csodálkozásig.

kompiláció

ma kinyomtam egy antidepresszánst
az arcomon. délelőtt egy barna falevélre azt hittem,
óriáspoloska, és majd nagyot roppan, ha ráhajtok bicajjal.
még a kormányt is elrántottam.

ott ültünk a hotel kihalt bárjában. lábadat
feltetted egy lila zsámolyra, bármit ihattunk.
de ez nem az az este, amikor szeretkeztünk.
arról tegnap álmodtam.

szedret tömköd a szűrőbe, gyümölcssteának, nézem,
ahogy a
víz átvérzik a hálón. arcát évek rotálták, csoroszlya.
madárijesztő
vagyok, koponyámon pár szál gondolat, az is égnek áll.
palacsintát sütünk, hátha segít.

minden összejött. mondják, akiknek rossz a közérzetük.
de én nem így mondom, hanem örömben.

táncol a mamika lába a karomban! de hiszen tangózunk!
ahogy a szivacs
fől- és alásiklik a vézna vádlin, átlátszó érhálózat, leg-
alább budapestnyi.
naponta megkérdezi: magának van családja?

felkapaszkodom a mártírok útján. szembe fúj a szél.
azután persze a legjobb a lejtő a túloldalon! pörög
a pedál a lábam alatt, súlytalanul gurulok, közben